

Republika Hrvatska
Općinski sud u Splitu
Gundulićeva 27, Split

Poslovni broj: P-2704/2023-38

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, po sutkinji Ivani Jukić, u pravnoj stvari tužitelja Daria Prgometa iz Solina, Zgon 25, OIB: 63321384704, kojega zastupa punomoćnica Martina Radić Šunjić, odvjetnica u Splitu, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Radnička cesta 50, Zagreb, kojega zastupa punomoćnica Maja Čuljak, odvjetnica u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne rasprave zaključene dana 17. rujna 2026., u prisutnosti tužitelja, punomoćnice tužitelja Martine Radić Šunjić te u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, na ročištu za objavu odluke, dana 28. rujna 2026.,

p r e s u d i o j e

I/ Utvrđuju se ništetnim i bez pravnog učinka dijelovi odredaba čl.1., čl.4., čl.5., čl.6. i čl.7. kojima je ugovorena glavnica i plaćanje anuiteta vezano uz švicarski franak (valutna klauzula), a koje odredbe su sadržane u Ugovora o kreditu broj: 9011337293 od 15.05.2006.g. koji je solemniziran pred javnim bilježnikom Marijom Ivančić u Solinu dana 24.05.2006.g. pod brojem OU-312/06.

II/ Dužan je tuženik Privredna banke Zagreb d.d., OIB: 02535697732, u roku od petnaest dana i pod prijetnjom ovrhe na ime razlike uvećanja anuiteta uslijed primjene nepoštene i ništetne valutne klauzule u švicarskom franku isplatiti tužitelju Dariu Prgometu, OIB: 63321384704, ukupan iznos od 3.392,37 EUR sa zateznim kamatama koje na navedeni iznos teku od 7. lipnja 2023., kao dana podnošenja tužbe, do isplate, po stopi koja se do 29. prosinca 2023. određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Za više traženo, preko dosuđenog iznosa od 3.392,37 EUR sa zateznim kamatama tekućima od 7. lipnja 2023. do isplate, do iznosa od 10.701,88 EUR sa zateznim kamatama (za iznos od 7.309,51 EUR sa traženim zateznim kamatama), tužbeni zahtjev se odbija kao neosnovan.

III/ Dužan je tuženik Privredna banke Zagreb d.d., OIB: 02535697732, u roku od petnaest dana isplatiti tužitelju Dariu Prgometu, OIB: 63321384704, na ime troškova ovog parničnog postupka iznos od 2.050,00 EUR, sa zateznom kamatom koja na navedeni iznos teče od 28. rujna 2026., kao dana donošenja odluke, do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Obrazloženje

1. U tužbi podnesenoj ovom sudu dana 7. lipnja 2023. navodi se u bitnome da su stranke sklopile Ugovor o kreditu broj: 9011337293 od 15.05.2006.g. Temeljem tog ugovora da je tuženik odobrio stambeni kredit u iznosu od 115.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Banke na dan plaćanja. Predmetnim ugovorom o kreditu da su povrijeđena prava tužitelja kao potrošača, jer je tuženik koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe i to prvenstveno odredbu koja se odnosi na ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica – švicarski franak (dalje: CHF).

1.2. Cjelokupno ponašanje tuženika prilikom potpisivanja predmetnog ugovora i trajanja ugovornog odnosa predstavlja nepoštenu poslovnu praksu. Naime, odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojim se glavnica kredita veže za valutu CHF prosječnom potrošaču je nerazumljiva, te nepoštena, pa prema tome ništetna, jer je banka prije i u vrijeme zaključivanja ugovora propustila informirati korisnika kredita kao potrošača o važnim činjenicama koje se odnose na opći rizik vezan uz svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za EUR (jer se tečajna politika Hrvatske narodne banke temelji na održavanju stabilnog nominalnog tečaja HRK prema EUR, dok tečaj svih ostalih valuta u odnosu na HRK nije pod kontrolom HNB-a), o tome da je rast tečaja CHF u kontekstu skorog uvođenja eurozone gotovo potpuno izvjestan, te o povećanom riziku koji donosi ugovaranje valutne klauzule.

1.3 Tužitelju kao prosječnom potrošaču da nije bio poznat rizik tečaja CHF, a on očito nije bio jednak kao svaki opći valutni rizik, već je bio veći iz razloga što je ugovoreno da se i ugovorna (promjenjiva) kamata naplaćuje u HRK prema tečaju CHF, stoga je nerazumljivost ugovornih odredbi kojima se glavnica veže za CHF uzrok značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i to protivno načelu savjesnosti i poštenja, jer je tuženik za taj rizik znao, ali ga je prešutio dok je ponudom najnižih kamata za kredite upravo u CHF tuženik privlačio potrošače na sklapanje ugovora o kreditu upravo u CHF. Na neravnotežu u pravima i obvezama koja postoji ugovaranjem valutne klauzule na predmetni kredit upućuje činjenica da je neizvjestan iznos glavnice kredita kojeg potrošač kao dužnik ima obvezu vratiti banci,

kao i cijena kredita budući da se kamata plaća u istoj valuti, a što su sve bitni elementi ugovora.

1.4. Tužitelj da je i bio obvezan vratiti pozajmljeni iznos uvećan za ugovorene kamate, a zbog nezakonite primjene valutne klauzule, tuženik je na štetu tužitelja stekao nezakonitu korist u vidu ekstra profita. U odnosu na naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita (ulazna naknada), tužitelj ističe kako nije sporno da je ista ugovorena u određenom postotku od ukupnog iznosa kredita, ali to ne znači ujedno da se radi o poštenoj ugovornoj odredbi o kojoj su stranke pojedinačno pregovarale. Naknada zbog prijevremene otplate kredita (izlazna naknada) predmetnim ugovorom uopće nije određena, već je isključivo ovisila o aktima tuženika, odnosno dužnu činidbu je mogao izračunati samo tuženik. Tužitelj ističe da je tuženik svoje kreditne proizvode prikazao kao gotove, unaprijed pripremljene proizvode po formuliranom standardnom obrascu i nije ostavio mogućnost tuženiku da se pregovara o pojedinačnim ugovornim odredbama.

1.5. Osim toga, tuženik da u sadržaj Ugovora nije unio, a niti je objasnio tužitelju koji je to opravdani razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje navedenih naknada i zašto visina ulazne naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita. Sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita. Tuženik je morao određeno popisati što čine troškove obrade kredita, kao i troškovi prijevremene otplate kredita, a ne samo isto naplatiti u postotnom iznosu, odnosno sukladno svojim aktima, čime su zapravo korisnici kredita dovedeni u neravnopravan položaj. Prema tome, tužitelj kao potrošač nedvojbeno nije imao utjecaja na sadržaj predmetnih odredbi, već ih je je tuženik sam odredio, bez da se o tome pojedinačno pregovaralo, što rezultira time da su te ugovorne odredbe suprotne načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača.

1.6. Tužitelj napominje da je u odnosu nepoštene ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli vođen je sudski postupak zaštite kolektivnih interesa potrošača u kojem je pravomoćnom presudom Visokog Trgovačkog suda RH, posl.br.PŽ-6632/2017-10 od 14.lipnja 2018.g., utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapajući ugovore o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe sklapanjem ugovora o potrošačkom kreditiranju – ugovora o kreditu, tako da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je tuženik postupio suprotno odredbama ZZP-a. Vrhovni sud RH je po podnesenim revizijama banaka donio odluku posl.br.Rev-2221/2018-11 od 03.rujna 2019., kojom je u bitnom odbio revizije i na taj način potvrdio utvrđenja Visokog trgovačkog suda RH, o tome da su banke koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli. Ishod parnice radi zaštite kolektivnih interesa sukladno odredbama čl.502.c.ZPP-a i čl.118.ZZP-a omogućio je potrošačima da u individualnim restitucijskim sudskim parnicama kakva je i ova potražuju preplaćeno s

osnove valutne klauzule kod koje je zbog povećanja tečaja CHF došlo do povećanja mjesečnih iznosa anuiteta, jer je plaćanje bilo vezano za valutu CHF, te je propisan direktan učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača na način da obvezuje sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača pozovu na utvrđenje iz pravomoćne presude iz postupka zaštite kolektivnih interesa.

1.7. U konkretnom slučaju između stranaka je zaključen Dodatak/Aneks osnovnom Ugovoru, ali njegovim zaključenjem nije otklonjena posljedica ništetnosti Ugovora u pogledu valutne klauzule, a samim time i gubitak pravnog interesa za podnošenjem tužbe. Konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR izvršena je temeljem Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju (dalje: ZIDZPK), a radi se o aktu kojim se temeljem zakona nalaže bankama izmjena odredbi iz osnovnog ugovora i to valute kredita, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita, te se postiže sporazum iz čl.19.c. toč.6. ZIDZPK-a na način kako to nalaže Zakon.

1.8. Budući da su nišetne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu, naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita (ulazna naknada), te naknadu za prijevremenu otplatu kredita (izlazna naknada), tužitelj ima pravo na povrat onoga što je tuženik primio s osnove nišetnih odredbi Ugovora sukladno čl.323.st.1.ZOO-a. Tuženik je temeljem nišetnih ugovornih odredbi neprikladno stekao određene mjesečne iznose koje tužitelj potražuje temeljem čl.296. st.1. te čl.324. st.1. i 2. u svezi s čl.323.st.1.ZOO-a i čl.1115.ZOO-a.

1.9. Zbog navedenog, tužitelj je podnio stupnjevitu tužbu u smislu članka 186. b. ZPP te je predložio sudu da naloži tuženiku da mu u roku od 15 dana u spis predmeta dostavi kreditnu dokumentaciju vezanu uz zaključeni Ugovor o kreditu, te da će po pribavi navedene dokumentacije i provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja točno odrediti tužbeni zahtjev u pogledu restitucije temeljem nišetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli, ulaznoj naknadi i naknadi za prijevremeno zatvaranje kredita, dok je postavio deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenjem nišetnima tih odredbi ugovora.

2. U odgovoru na tužbu, podnesenom ovom sudu dana 13. rujna 2023., tuženik osporava da bi postojali uvjeti za podnošenje manifestacijskog zahtjeva, protivi se tužbi i tužbenom zahtjevu u pogledu osnova i visine te predlaže isti odbiti kao neosnovan, uz obvezu tužitelja da mu naknadi troškove postupka. Nadalje, tuženik ističe prigovor zastare, osporava tužiteljev status potrošača prilikom zaključenja ugovora te navodi kako je tužitelj prilikom zaključenja ugovora bio informiran o uvjetima kreditiranja te da je predmetni ugovor o kreditu konvertirao, prihvatio Izvod otvorenih stavki i otplatni plan te da je namiren sukladno Dodatku ugovoru. Navodi kako korisnici kredita koji su svoje obveze konvertirali sukladno zakonu, nemaju pravni interes na vođenje postupka usmjerenog na povrat učinjenih plaćanja sa osnova eventualno nišetnih ugovornih odredbi ugovora o kreditu u CHF, jer da prihvatom ponude banke od strane potrošača prestaje postojati ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF kao da ga nije nikada ni bilo, a nastaje novi ugovor sa valutnom klauzulom u EUR kao da je od samog početka takav (s valutnom klauzulom u EUR).

3. Rješenjem ovog suda poslovni broj P-2704/2023-13 od 24. travnja 2025., tužitelju je vraćena tužba na ispravak, uz nalog da istu dopuni u roku od 15 dana, tako da

dostavi dokaz da mu tuženik ne želi dati podatke potrebne za postavljanje određenog tužbenog zahtjeva u smislu odredbe članka 186. b. ZPP, ili da u istom roku postavi određeno tužbeni zahtjev, kojim će nadomjestiti nekvalificirani, odnosno uopćeni kondemnatorni zahtjev sadržan u stupnjevitoj tužbi, jer je pravilno i potpuno postavljen tužbeni zahtjev pretpostavka za meritorno suđenje.

4. Podneskom zaprimljenim pred ovim sudom dana 26. svibnja 2026., tužitelj je uredio tužbeni zahtjev u restitucijskom dijelu, i to na isplatu iznosa od 9.446,51 EUR sa zateznim kamatama koje na pojedine iznose teku kako je navedeno u petitu uređenog tužbenog zahtjeva.

5. Nadalje, podneskom zaprimljenim pred ovim sudom dana 14. rujna 2026., nakon provedenog financijsko – knjigovodstvenog vještačenja, tužitelj je uredio tužbeni zahtjev u restitucijskom dijelu na isplatu iznosa od 10.701,88 EUR sa zateznim kamatama koje na pojedine iznose teku kako je navedeno u petitu, te je postavio i podredni tužbeni zahtjev glede restitucije temeljem nišetnih ugovornih odredbi, na isplatu iznosa od 3.392,37 EUR sa zateznim kamatama koje na navedeni iznos teku od 7. lipnja 2023. do isplate.

6. Radi utvrđenja spornih, a za ovaj postupak odlučnih činjenica te radi pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja, sud je pročitao cjelokupnu dokumentaciju koja prileži spisu, i to: Ugovor o kreditu od 15. svibnja 2006. zaključen među strankama, Dodatak ugovoru o kreditu broj 9011337293 od 15. siječnja 2016., Plan otplate, Izračun konverzije po ugovoru o kreditu broj 9011337293 na dan 30. rujna 2015., Izvadak otvorenih stavaka na dan 30. rujna 2015. po Ugovoru o kreditu broj 9011337293, Obavijest korisnika kredita o prihvatu izračuna konverzije. Izveden je dokaz stranačkim iskazom tužitelja te knjigovodstveno-financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku za financije i računovodstvo Ines Lozić (Centra za vještačenja), koja je u spis predmeta dana 21. siječnja 2026. dostavila pisani nalaz i mišljenje.

7. Punomoćnici stranaka su podnijeli zahtjev za naknadom troškova parničnog postupka.

8. Nakon ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupnog provedenog postupka, u skladu s člankom 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., 146/25. ; dalje: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

9. Predmet spora predstavlja deklaratorni zahtjev tužitelja za utvrđenjem nišetnima i bez pravnog učinka dijelova odredbi članka 1., 4., 5., 6. i 7. kojima je ugovorena glavnica i plaćanje anuiteta vezano uz švicarski franak (valutna klauzula), a koje odredbe su sadržane u Ugovoru o kreditu broj 9011337293 od 15. svibnja 2006., između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženika, kao kreditora, te restitucijski zahtjev za isplatom iznosa od 10.701,88 EUR sa pripadajućim zateznim kamatama.

10. Među strankama tijekom postupka nije bilo sporno da je između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika, kao kreditora, dana 15. svibnja 2006. sklopljen Ugovor o kreditu broj 9011337293, namjena kredita: kupnja stambenog objekta, na iznos od

115.000,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita.

10.2. Nije bilo sporno niti da je među strankama dana 15. siječnja 2016. zaključen Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9011337293, koji Dodatak je potvrđen od strane javnog bilježnika Marije Ivančić u Solinu pod brojem OV-1288/16, temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15.), kojim je izvršena konverzija kredita.

11. Među strankama je sporno jesu li odredbe navedenog Ugovora o kreditu od 15. svibnja 2006. sadržane u članku 1., 4., 6., 6. i 7. Ugovora, o ugovaranju valutne klauzule u CHF, nepoštene ugovorne odredbe, a što bi ih činilo ništetnim, o čemu ovisi i osnovanost zahtjeva tužitelja za isplatom stečenog bez osnove, i to u visini razlike zbog promjene tečaja CHF tijekom otplatnog perioda (do konverzije). Sporno je ima li tužitelj, unatoč sklopljenom sporazumu o konverziji, pravo zahtijevati utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu odnosno posljedično ima li isti pravo na isplatu pretplaćenih mjesečnih anuiteta te je li nastupila zastara potraživanja.

12. U odnosu na sporno pitanje, ima li tužitelj, unatoč sklopljenom sporazumu o konverziji, pravo zahtijevati utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu, upravo je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev-1096/2022 od 8. studenoga 2022., prilikom odgovora na pravno pitanje: "Da li se sklapanjem dodatka ugovoru kojim je izvršena konverzija kredita sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/15 – dalje: ZID ZPK/15) gubi pravo na potraživanja preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu ili korisnik kredita i dalje zadržava pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu?", zauzeo potvrđan odgovor.

12.2. Dosljedno, u toj je odluci Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzeo pravno shvaćanje da se sklapanjem dodatka ugovoru kojim je izvršena konverzija kredita sukladno ZID ZPK/15 ne gubi pravo na potraživanja preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu te korisnik kredita zadržava pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu, ako takva razlika postoji.

12.3. Stoga su neosnovani prigovori te pravna argumentacija tuženika tumačenjem odredbi ZID ZPK/15, da tužitelj nema pravo zahtijevati od suda utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF i o promjenjivoj kamatnoj stopi, samo zbog činjenice da je sklopljen sporazum o konverziji, odnosno da ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu više ne egzistiraju, s tim da sud kao prethodno pitanje treba utvrditi jesu li ništetne odredbe u dijelu o švicarskom franku kao valuti uz koju je vezana glavnica (čl. 1. Ugovora), odnosno o ugovaranju promjenjive kamatne stope (članak 4. Ugovora), a potom utvrditi pripada li tužitelju na ime stečenog bez osnove iznos pretplaćenih mjesečnih anuiteta sa osnova ništetnih ugovornih odredbi.

13. Čitanjem Ugovora o kreditu broj 9011337293 zaključenog među strankama te stranačkim iskazom tužitelja, sud je utvrdio kao pravnorelevantne slijedeće činjenice:

-da navedenim ugovorom o kreditu banka odobrava korisniku kredita kredit u iznosu od 115.000,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važećem na dan korištenja kredita;

-da je riječ o odobrenom stambenom kreditu;

-da je rok otplate 204 mjeseca, te da se kredit otplaćuje u 204 jednakih mjesečnih anuiteta , plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio Ugovora ;

-da je ugovor o kreditu zaključen na unaprijed pripremljenom tipskom obrascu;

-da je tužitelj u stranačkom iskazu u bitnome naveo da je kredit podigao u banci tuženika radi kupnje stana, prve nekretnine u kojoj živi i dan danas, a sudužnik mu je bila majka jer nije imao dovoljnu kreditu sposobnost. Već od ranije, od 2000. godine želio je podignuti kredit radi kupnje stana , ali nije ispunjavao uvjete banke za to, pa kada su se uvjeti ublažili, iskoristio je priliku. Mogao je dobiti jedino kredit u CHF, nije ispunjavao uvjete za kredite u EUR. Nitko od službenika u banci mu nije objasnio značenje valutne klauzule u CHF, odnosno nije znao da će porastom tečaja CHF na tržištu nekontrolirano rasti i mjesečne rate, a niti je mogao pregovarati o pojedinim ugovornim odredbama ugovora koji je potpisao, ponuđen mu je na potpis ugovor koji je pripremila banka. Kasnije, kada su rate počele značajno rasti, dobio je priliku da zaključi Aneks ugovoru, na što je i pristao, otišao je u banku i uručili su mu izračun konverzije, što je smatrao povoljnim. Nije mu poznato na temeljem kojeg propisa se obračunavala nova glavnica u konverziji odnosno nisu mu poznate odredbe Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju.

14. Čitanjem Dodatka ugovoru o kreditu broj 9011337293, zaključenog među strankama dana 15. siječnja 2016., u bitnome proizlazi:

-da su stranke suglasno utvrdile da se Dodatak sklapa radi provedbe postupka konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR na način i u rokovima propisanim Zakonom i izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj: 102/15.);

-da je korisnik kredita prihvatio Izračun konverzije kredita, izrađenom sukladno članku 19. c. ZID ZPK;

-da nakon konverzije kredita preostala neotplaćena glavnica iznosi na dan 30. rujna 2015. 42.360,31 EUR , plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju WUR tečajne liste banke, da suglasno stranke utvrđuju da iznos pretplate iznosi 5.153,06 EUR , koji će se iznos, sukladno članku 19. c. Zakona.

15. Tužitelj se u tužbi ispravno pozvao na presudu Visokog trgovačkog suda pod posl. br. 6632/2017 koja je donesena u predmetu "Franak". Čitanjem samog ugovora o kreditu, kao i iz stranačkog iskaza tužitelja, jasno proizlazi da je tužitelj isti zaključio u svojstvu potrošača, da u trenutku sklapanja ugovora nije mogao pregovarati o pojedinačnim ugovornim odredbama te da nije bio informiran o svim rizicima ugovaranja kredita s promjenjivom kamatnom stopom i valutnom klauzulom.

15.2. Kolektivnu tužbu u predmetu "Franak" podnio je 4. travnja 2012. Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača - Potrošač protiv sedam banaka, a među kojima je i prednik tuženika – Sberbank d.d. Presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/2017- 10 od 14. lipnja 2018. koja se odnosi na valutnu klauzulu potvrđena je presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019.

15.3. Tom presudom utvrđena je ništetnost valutne klauzule u slučaju kredita u švicarskim francima koje su banke davale od 2004. do kraja 2008., odnosno da su tužene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača, odnosno korisnika kredita time što su zaključujući ugovore o kreditima koristile „ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima“ tako što su ugovorile švicarski franak kao valutu uz koju je vezana glavnica, a da prije zaključenja ugovora „nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti“ a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu. Navedeno je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Na takav način tužene banke (među kojima i tužena iz ovog postupka) su postupale suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama ZOO-a.

15.4. Nadalje, u presudi PŽ-6632/2017 se navodi kako je sud utvrdio da su ugovorne odredbe kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak prosječnom potrošaču nerazumljive, nepoštene pa prema tome ništetne jer su banke prije i u vrijeme zaključivanja ugovora propustile informirati potrošače o četiri činjenice: o općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz euro (jer se tečajna politika Hrvatske narodne banke temelji na održavanju stabilnog nominalnog tečaja kune prema euru, dok tečaj svih ostalih valuta u odnosu na kune nije pod kontrolom HNB-a, što proizlazi iz potvrde HNB-a od 7. lipnja 2013.), o tome da je rast tečaja švicarskog franka u kontekstu skorog uvođenja EURO zone gotovo potpuno izvjestan te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope.

16. Nadalje, tužitelj se u historijatu tužbe pozvao na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu broj P- 1401/12 od 4. srpnja 2013. g., kojom je utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. g. do 31.prosinca 2008. g. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa, koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. U navedenom dijelu citirana presuda je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. g., a Vrhovni sud Republike Hrvatske je svojom odlukom broj Revt-249/14-2 od 9.travnja 2015. g. odbio je revizije tuženika od 1) do 7) kao neosnovane. Postupak pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, koji je pokrenut po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača-Potrošač protiv sedam banaka, a među kojima je i tuženik, predstavlja kolektivni sudski postupak, sukladno odredbi članka 502. c ZPP-a.

16.2. Prema ovoj odredbi, pravomoćna presuda u kolektivnom sudskom postupku obvezuje prvostupanjske sudove koji u pojedinačnim parnicama sude povodom zahtjeva potrošača radi zaštite prava čija je povreda utvrđena u kolektivnom sporu.

16.3. U odluci Vrhovnog suda RH broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. g., između ostaloga je navedeno da nije sporno da su odredbe u ugovorima o kreditu koji su sklapani u spornom razdoblju između banaka, kao trgovaca, i korisnika kredita, kao potrošača, a koje su se odnosile na ugovornu kamatu i promjenjivu kamatnu stopu bile uočljive i jasne, ali nisu bile razumljive, jer je formulacija ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi koja je postojala u ugovorima o kreditu koje su banke sklapale s potrošačima bila takva da su na temelju nje potrošači jedino znali kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, ali ni približno nisu mogli ocijeniti zašto, kako te u kojem smjeru će se tijekom budućeg kreditnog razdoblja kretati kamatna stopa. Stoga buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva, nije bila određena, a niti određiva.

16.4. Konkretno je u odnosu na tuženika – Privredna Banka Zagreb d.d., u odluci Trgovačkog suda u Zagrebu, a koja je potvrđena u odnosu na dio koji se tiče promjenjive kamatne stope, odlukom Visokog trgovačkog suda RH i Vrhovnog suda RH, već utvrđeno da je, između ostalih, upravo i tuženik postupao suprotno odredbama ZZP-a i suprotno odredbama ZOO-a i to koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja nije pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

17. Navedena utvrđenja pravomoćnih presuda donesenih u postupku zaštite kolektivnih interesa u predmetu "Franak" obvezuje ostale sudove u postupku individualne pravne zaštite potrošača, radi naknade štete, izmjene ugovora ili slično, na koji način su proširene subjektivne granice pravomoćnosti, kako je obrazloženo u presudi PŽ-7129/13.

18. Odredbom članka 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 41/14., 110/15., 14/19., 19/22., dalje: ZZP/14) propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

18.2. Odredbom članka 502. c ZPP propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

19. U ovom postupku je utvrđeno da se radi o potrošačkom ugovoru sklopljenom 1. kolovoza 2007., dakle, u relevantnom razdoblju prema presudi u predmetu "Franak", a u postupku nije utvrđeno da je tuženik na odgovarajući način informirao tužitelja kao prosječnog potrošača o rizicima ugovaranja kredita s valutnom klauzulom. Predmetni Ugovor o kreditu uistinu sadrži odredbe kojim kreditor upozorava sudionike ugovora

sa mogućnosti promjene tečaja izabrane valute ugovora, koja se primjenjuje na izračun kunske protuvrijednosti novčanih obveza po Ugovoru i kojom isti pristaju na moguće posljedice izbora valute ugovora, neovisno o veličini tih promjena u odnosu na HRK, ali to ne znači da su tužitelju na odgovarajući način prezentirani svi rizici ugovaranja takvog kredita, uključujući i rizik istovremenog ugovaranja kredita sa valutnom klauzulom i promjenljivom kamatnom stopom, prema tumačenju suda iz presude PŽ-6632/2017.

20. S obzirom na navedeno, ovaj sud je, kao prethodno pitanje, utvrdio da su nišetne odredbe Ugovora o kreditu broj 9011337293, zaključenog dana 15. svibnja 2006., o valutnoj klauzuli u CHF (pojedine odredbe članka 1., 4., 5., 6. i 7. Ugovora).

21. U odnosu na istaknuti prigovor zastare od strane tuženika, ističe se da je Vrhovni sud Republike Hrvatske 1. ožujka 2022. objavio objedinjeno pravno shvaćanje o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovorenih odredbi u CHF, u kojem pravnom shvaćanju je zaključeno da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare, a zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe.

22. Pozivajući se na gore navedeno shvaćanje te imajući u vidu da je pravomoćno okončan spor pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude PŽ-7129/13 dana 13. lipnja 2014. (ovo glede kamate) te presude PŽ-6632/2017 dana 14. lipnja 2018. (ovo glede valute), kao i to da je zastarni rok po stjecanju bez osnove pet (5) godina, dok je tužba u ovom predmetu podnesena 7. lipnja 2023., to je jasno da je prigovor zastare u odnosu na restitucijski zahtjev s osnova nišetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli neosnovan.

23. Odredbom članka 323. ZOO, propisane su posljedice nišetnosti te je određeno da je u slučaju nišetnosti ugovora, svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

24. Tužitelj, temeljem izvršenih isplata s osnove vezane za promjenjivost valute CHF, koje odredbe Ugovora su u ovom postupku utvrđene nišetnima, potražuje povrat stečenog bez osnove (članak 1111., odnosno 1115. ZOO).

25. Kada je sud, dakle, kao prethodno utvrdio da su nišetni dijelovi odredaba ugovora u članku 1., 4., 5., 6. i 7. Ugovora, valjalo je odlučiti o osnovanosti potraživanja isplate utuženih iznosa po osnovi stjecanja bez osnove onoga što je isplaćeno po utvrđenim nišetnim odredbama o valutnoj klauzuli u CHF.

26. Nastavno, kao odlučno u ovom postupku je trebalo utvrditi je li Dodatak ugovora o kreditu sklopljen između stranaka, u skladu s uvjetima iz ZID ZPK, jer ako jest, radilo bi se o valjanom sporazumu o konverziji koji proizvodi pravne učinke i kojim je uspostavljena nova pravna osnova u pogledu prava i obveza ugovornih strana.

26.2. Pritom je navesti da je pitanje valjanosti sporazuma o konverziji bilo ocjenjivano u oglednom postupku koji se pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske vodio u

predmetu Gos-1/2019, odgovarajući na pitanje važno za jedinstvenu primjenu prava koji mu je uputio Općinski sud u Pazinu, a koje pitanje je glasilo:

„Je li sporazum o konverziji sklopljen na osnovi ZID ZPK/15 nepostojeći ili ništetan u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli?“,

Vrhovni sud Republike Hrvatske rješenjem od 4. ožujka 2020. dao odgovor:

„Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.“.

27. Iz pisanog nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za financije i računovodstvo Ines Lozić (Centar za vještačenja d.o.o., list 427-447 spisa), jasno proizlazi da je tuženik, u skladu sa člankom 19. c. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, izvršio izračune na način da je uplate tužitelja, izvršene po kreditu u CHF, realiziranih u kunama, preračunao u uplate kao da je kredit bio odobren u EUR te da je za izvršene uplate u kn od strane tužitelja izvršio preračun koristeći primjenjivi tečaj EUR na dan uplate, te da je preračunom izvršio umanjeње iznosa glavnice CHF preračunate u kn na dan provedbe konverzije te sveo iznose glavnice sukladno otplatnom planu za EUR po promjenjivom tečaju i promjenjivoj kamatnoj stopi, za simulirani EUR kredit, čime je Aneksom utvrđeno da je više uplaćeno od strane tužitelja 5.153,06 EUR, odnosno da je Aneks ugovoru o kreditu sklopljen i ispunjen u skladu s odredbama ZID ZPK/2015 te da je izračun konverzije obavljen u skladu s prisilnim propisom iz članka 19.c toga Zakona

28. Iako ZZP/2003, kao posebni zakon, propisuje da su nepoštene odredbe ništetne, ne propisuje pravne posljedice ništetnosti tih odredbi. U nedostatku posebnih odredbi ZZP/2003 o posljedicama ništetnosti nepoštenih odredbi, primjenjuju se opća pravila obveznog prava (Zakon o obveznim odnosima, „Narodne novine“ br. 35/2005., 41/2008. i 78/2015., dalje ZOO) ili primjenjivi posebni propisi ako postoje.

29. U odnosu na potrošački ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF koji su stranke sklopile 21. ožujka 2007. stupio je 30. rujna 2015. na snagu ZID ZPK/2015.

29.2. Uređuje li taj Zakon restituciju za nepoštene ugovorne odredbe iz potrošačkih ugovora o kreditu denominiranih u CHF ili denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF i to na način koji zadovoljava visoku razinu zaštite potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi u potrošačkim ugovorima koja se jamči odredbama ZZP/2003 ključno je pravno pitanje za odlučivanje o predmetu spora.

29.3. Kad je riječ o pravnim posljedicama nepoštenosti ugovorne odredbe u potrošačkim ugovorima, ugovornu određbu koja je proglašena nepoštenom valja smatrati, u načelu, kao da nikada nije postojala tako da ne može imati učinak u odnosu na potrošača. Upravo to i proizlazi iz odredbe članka 87. stavka 1. ZZP/2003 imajući na umu da ništetnost djeluje *ex tunc*.

29.4. Osim toga, nepoštene odredbe o jednostranoj promjeni stope ugovorne kamate i o otplati kredita uz valutnu klauzulu u CHF iz ugovora o kreditu od 21. ožujka 2007. nakon zaključenog aneksa ugovoru o kreditu ne obvezuju tužitelja, s obzirom na to da su te nepoštene ugovorne odredbe zamijenjene na način kao da je za sve ugovoreno vrijeme kredita isti bio ugovoren s valutnom klauzulom u EUR i uz promjenjivu kamatnu stopu za kredite s valutnom klauzulom u EUR.

29.5. U tom je smislu ostvaren neobvezujući učinak tih nepoštenih ugovornih odredbi u skladu s člankom 87. stavkom 1. ZZP/2003.

30. Načelno gledajući, kad su potrošači izvršili plaćanje na temelju nepoštenih ugovornih odredbi, trebaju, uz utvrđenje ništetnosti tih odredbi, imati i pravo na povrat tih plaćanja. Pravo potrošača na povrat posljedica je neobvezujuće prirode ništetne ugovorne odredbe. Bez prava na povrat plaćenog na temelju nepoštene ugovorne odredbe nema govora o neobvezujućem učinku ex tunc, a što je okvir postavljen člankom 87. stavkom 1. ZZP/2003.

31. Stranke su Dodatkom ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF koji je sadržavao ništetnu odredbu o jednostranoj izmjeni kamatne stope i ništetnu odredbu o otplati kredita uz valutnu klauzulu u CHF, izvršile konverziju kredita u cijelosti u skladu s prisilnom odredbom članka 19.c ZPK-a na način da su svi iznosi plaćeni na ime otplate ugovora o kreditu uz valutnu klauzulu u CHF tijekom otplate kredita do dana obračuna konverzije (30. rujna 2015.), odnosno do dana zaključenja Dodatka (15. siječnja 2016.), osim onih koji su eventualno plaćeni na ime zateznih kamata zbog zakašnjenja tužiteljice, iskorišteni u njezinu korist i to za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim aneksom ugovora o kreditu.

Dodatno, tuženik je, prema članku 4. Dodatka, uzeo u obzir i prijelazno razdoblje do dana sklapanja Dodatka, odnosno do dana 15. siječnja 2016. te je unutar istoga utvrdio dodatni iznos pretplate od 380,65 EUR. Nastavno na navedeno, u članku 5. Dodatka iskazana je ukupna pretplata, uključujući i prijelazno razdoblje, na dan sklapanja Dodatka Ugovoru o kreditu u iznosu od 5.533,71 EUR.

32. Drugim riječima, u obračun konverzije uzeti su i iznosi koji su plaćeni na ime ništetne ugovorne odredbe o otplati kredita uz valutnu klauzulu u CHF.

33. U tom smislu, prema pravnom shvaćanju ovog prvostupanjskog suda, iako ZID ZPK/2015 ne propisuje ništetnost spornih ugovornih odredbi pa stoga niti način restitucije potrošača, u pravnoj situaciji kad su isplate koje je tužitelj učinio na ime nepoštene ugovorne odredbe o otplati kredita uz valutnu klauzulu u CHF, koje su bile sadržane u ugovoru o kreditu s valutnom klauzulom u CHF od 15. svibnja 2006., na temelju među strankama sklopljenog valjanog Dodatka tom ugovoru, iskorištene za ispunjenje njegove obveze prema tom aneksu, a utvrđena je preplata iskorištena za ispunjenje budućih anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR, ne može se zaključiti da aneks ugovora o kreditu nema restitucijski učinak za tužitelja u odnosu na nepoštene ugovorne odredbe o otplati kredita uz valutnu klauzulu u CHF, koje su bile sadržane u ugovoru o kreditu s valutnom klauzulom u CHF od 15. svibnja 2006., bez obzira na to što ZID ZPK/2015 ne predviđa da se iznosi koji su plaćeni na temelju ugovornih odredbi o otplati kredita uz valutnu klauzulu u CHF i o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate iz ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF od 15. svibnja

2006. vraćaju tužitelju, nego da se iskorištavaju u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim aneksom ugovoru o kreditu.

34. Pritom je za dodati da je u oglednom postupku koji se pred tim sudom vodio u predmetu Gos-1/2019, Vrhovni sud Republike Hrvatske, odgovarajući na pitanje važno za jedinstvenu primjenu prava koji mu je uputio Općinski sud u Pazinu, dao sljedeći odgovor: „Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.“

35. Osim toga, Ustavni sud Republike Hrvatske rješenjem broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom ZID ZPK/2015 na temelju kojeg Zakona je među strankama sklopljen sporazum o konverziji, ocijenivši taj Zakon usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske.

36. Pored činjenice da je tuženik na temelju kogentnih odredbi članka 19.c ZPK-a u izračune konverzije uvrstio sve iznose koje je za vrijeme otplate kredita primio od tužitelja, uključivo i sve iznose koje je primio uz primjenu valutne klauzule u CHF, odnosno razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema primijenjenom tečaju i tečaja koji je bio važeći na dan korištenja kredita te je u skladu sa zakonom postignut sporazum o korištenju utvrđene preplate, očito je da ta razlika koju tužitelj zahtijeva tužbom, nakon zaključenog aneksa ugovoru nije (više) bez osnove u imovini tuženika pa nisu ispunjene pretpostavke za povrat propisane člankom 1111. ZOO-a.

37. Tuženik je na temelju sklopljenog aneksa ugovoru o kreditu u izračun konverzije koji je propisan ZID ZPK/2015, unio iznose koje tužitelj traži tužbom, a koji su doista na temelju nepoštene ugovorne odredbe o otplati kredita uz valutnu klauzulu u CHF i nepoštene ugovorne odredbe o jednostranoj izmjeni kamatne stope sadržane u ugovoru u kreditu s valutnom klauzulom u CHF od 15. svibnja 2006. bez osnove bili prešli u njegovu imovinu do dana 30. rujna 2015. , odnosno, u konkretnom slučaju do dana 15. siječnja 2016., kao zaključnog dana prijelaznog razdoblja do kojega je tuženik uzeo u obzir sve više plaćene iznose (što proizlazi iz provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja).

Ti su iznosi, međutim, zajedno s ostalim iznosima uplaćenim radi namirenja početno utvrđenih anuiteta u kunama s valutnom klauzulom u CHF (osim uplata na ime naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova koji se ne uzimaju u obzir za potrebe izračuna konverzije) u skladu sa sklopljenim Dodatkom ugovoru o kreditu, iskorišteni za namirenje anuiteta s valutnom klauzulom u EUR utvrđenih po novom otplatnom planu s valutnom klauzulom u EUR, a preplata je korištena za namirenje budućih anuiteta s valutnom klauzulom u EUR.

38. Imajući na umu navedene razloge, zaključak je ovog suda da je sklapanjem aneksa ugovoru o kreditu u skladu s odredbama ZID ZPK/2015 tužitelj restituiran za nepoštenu ugovornu odredbu o valutnoj klauzuli koje su sadržane u ugovoru o kreditu s valutnom klauzulom u CHF od 15. svibnja 2006. jer ga, s jedne strane, te odredbe ne obvezuju, a, s druge strane, isplate koje je na temelju njih učinio, vraćene su u njegovu imovinu

na način da su iskorištene za njegov račun, u ispunjenju valjane obveze preuzete Dodatkom.

39. Stoga je ovaj sud mišljenja da tužitelj nema pravo na isplatu glavnice iznosa koje potražuje na ime preplaćenih iznosa na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF na temelju jednostrane odluke tuženika.

40. Međutim, tužitelju pripadaju zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o deviznoj klauzuli, i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) Ovo stoga što, prema pravnom shvaćanju ovoga suda, taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji niti je uređen u ZID ZPK/15 pa je u tom dijelu osnovan zahtjev tužitelja na temelju općeg propisa iz čl. 1111. i čl. 1115. ZOO.

41. Konačno, Vrhovni sud Republike Hrvatske je u odluci poslovni broj Rev-475/2025-21 od 27. svibnja 2026., odgovarajući na postavljeno pravno pitanje:

"Ima li potrošač korisnik kredita koji je na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/15 – dalje: ZID ZPK/15) ugovaranjem aneksa ugovoru konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom CHF, ako konverzijom vjerovnik nije vratio sve neosnovane stečene koristi koje je stekao primjenom ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora?".

dao slijedeći odgovor:

"Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji.".

42. Radi utvrđenja visine tužbenog traženja, tijekom postupka je izveden dokaz financijsko – knjigovodstvenim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku za financije i računovodstvo Ines Lozić (Centar za vještačenja d.o.o.).

43. Tako iz pisanog nalaza i mišljenja imenovanog stalnog sudskog vještaka zaprimljenog pred ovim sudom dana 21. siječnja 2026., koji je izrađen u više varijanti (parametri vještačenja određeni rješenjem suda poslovni broj P-2704/2023-20 od 8. prosinca 2025.) na koje stranke nisu imale primjedbi, a koji nalaz i mišljenje ovaj sud

u cijelosti prihvaća kao stručno, argumentirano i izrađeno u skladu sa pravilima struke, u bitnome proizlazi slijedeće:

- da, pod pretpostavkom da se tijekom otplate kredita vezanog uz valutu CHF u razdoblju otplate kredita do dana izračuna konverzije, nije mogao mijenjati tečaj:

- ukupan iznos pretplata, uzevši u obzir rast anuiteta zbog rasta tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, u razdoblju otplate kredita do dana provođenja konverzije, iznose 10.701,88 EUR,

- ukupan iznos koji je tužitelj manje platio, posljedično na pad tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita ukupno iznose 457,29 EUR;

- slijedom čega sveukupan iznos koji je više plaćen (zbroj manje i više plaćenog) za vrijeme otplate kredita do dana provođenja konverzije kredita, slijedom promjene tečaja na više i niže u odnosu na početni tečaj CHF koji je vrijedio na dan isplate kredita, iznosi 10.244,59 EUR.

43.2. Nadalje, glavnica po kreditu u CHF, temeljem prilagođenog otplatnog plana, uzevši u obzir početni tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, bi na dan konverzije iznosila 297.706,20 kn, dok je konverzijom utvrđena glavnica u iznosu od 323.526.87 kn. Slijedom navedenoga, razlika u iznosu nedospjele glavnice po konverziji u odnosu na glavicu temeljem stvarnog otplatnog plana i tečaja iznosi 3.426,99 EUR.

Prilikom obračuna konverzije, tuženik je uzeo u obzir sve uplate tužitelja te je postupao u skladu sa Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, članka 19. c., te je priznao pretplatu tužitelju u iznosu od 5.533,71 EUR.

43.3. Nadalje, zatezne kamate na ukupno preplaćene mjesečne iznose, po osnovu promjene tečaja iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita, obračunate do dana izračuna konverzije kredita (30. rujna 2015.), ukupno iznose 3.392,37 EUR.

44. Kako je već ranije navedeno, tužitelju, prema mišljenju ovog prvostupanjskog suda, nakon sklapanja dodatka ugovoru o kreditu, sa osnova restitucije temeljem ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, pripada upravo iznos zateznih kamata na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu, bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji.

45. Zbog navedenoga, mišljenje je ovog prvostupanjskog suda da tužitelju na ime restitucije temeljem ništetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF, pripada upravo iznos od 3.392,37 EUR, koji predstavlja obračun zateznih kamata na pojedine preplaćene mjesečne iznose temeljem ništetnih ugovornih odredbi, a koje teku od dana plaćanja istih do 30. rujna 2015., a koji su prikazani u Tabeli 4. pisanog nalaza i mišljenja.

46. Naime, tužitelj je uređenim tužbenim zahtjevom (podnesak od 14. rujna 2026., list 492500- 210 spisa) postavljenim na isplatu ukupnog restitucijskog iznosa od 10.701,88 EUR na ime restitucije temeljem ništetnih ugovornih odredbi, zatražio i zatezne kamate

na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o valutnoj klauzuli, i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do provođenja konverzije (u konkretnom slučaju 30. rujna 2015.), a visina tako obračunatih zateznih kamata provedenim financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem utvrđena je upravo u iznosu od 3.392,37 EUR, koji iznos je tužitelju dosuđen.

47. Na navedeni iznos tužitelju je dosuđena i procesna kamata, primjenom članka 31. st. 1. i st. 2. ZOO, tekuća od dana podnošenja tužbe (7. lipnja 2023.), kao dana kada je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu.

48. Za više traženo, preko dosuđenog iznosa od 3.392,37 EUR sa dosuđenim zateznim kamata tekućima od 7. lipnja 2023. do isplate, do traženog iznosa od 10.701,88 EUR sa zateznim kamata (za iznos od 7.309,51 EUR sa zateznim kamata), tužbeni zahtjev je odbijen kao neosnovan.

49. Slijedom iznijetog, odlučeno je kao u izreci presude.

50. Nakon što je odlučeno o glavnoj stvari, valjalo je donijeti odluku i o troškovima postupka.

51. U ovoj pravnoj stvari radi se o sporu iz potrošačkog ugovora, koji u sebi sadrži nepoštene ugovorne odredbe koje su dovele do znatne neravnoteže. Odmjeravanje troškova prema uspjehu u sporu, obzirom da je tužitelj, potrošač, u sporu uspio djelomično, narušilo bi pravičnu ravnotežu između interesa stranaka jer bi donesena odluka o trošku bila prekomjeran teret za tužitelja (potrošača) koji nije dao povoda za parnicu.

Osim toga, takva odluka o troškovima postupka rezultirala bi ograničenjem koje umanjuje samu bit tužiteljevog prava na pristup sudu te bi moglo odvratiti potrošača od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor nepoštenosti ugovornih odredaba (tako odluka Vrhovnog suda RH br. Rev-1014/18. od 20. listopada 2021., Odluka suda EU C-224/19. i C-259/19., odluka Ustavnog suda RH broj U-III-4029/13. od 19. prosinca 2017.).

52. Stoga, tužitelj, prema stavu ovog suda, ima pravo na naknadu cjelokupnog troška postupka.

53. Prilikom određivanja visine troškova uzeta je u obzir vrijednost predmeta spora u iznosu od 10.701,88 EUR (kao konačno postavljenog tužbenog zahtjeva) te Tarifa o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23.; dalje: Tarifa) prema kojoj vrijednost 1 boda iznosi 2,00 EUR (Tbr. 54 Tarife).

54. S obzirom na odredbe Tarife kao i postavljeni zahtjev za naknadu troškova, tužitelju su, kao potrebni za svrhovito vođenje parnice, priznati troškovi po osnovi odvjetničkog zastupanja i to za:

- sastav tužbe od 7. lipnja 2023. (Tbr. 7/1 Tarife) iznos od 200,00 EUR;
- sastav podneska od 26. svibnja 2025. (Tbr 8/1 Tarife), iznos od 200,00 EUR;
- zastupanje na ročištu od 21. listopada 2025. (Tbr 9/1 Tarife), iznos od 200,00 EUR;
- sastav podneska od 14. rujna 2026. (Tbr 8/1 Tarife), iznos od 200,00 EUR;
- zastupanje na ročištu od 17. rujna 2026. (Tbr 9/1 Tarife), iznos od 200,00 EUR;

- pristup na ročištu radi objave presude od 28. rujna 2026. (Tbr 9/3 Tarife), iznos od 100,00 EUR, ukupni iznos od 1.100,00 EUR, što uvećano za PDV po stopi od 25 % (275,00 EUR), daje iznos od 1.375,00 EUR.

55. Navedenom je iznosu valjalo pribrojiti iznos od 675,00 EUR na ime predujma za financijsko-knjigovodstveno vještačenje, čime se došlo do ukupnog iznosa od 2.050,00 EUR na ime troškova postupka, na koji iznos je tužitelju dosuđena i tražena zatezna kamata tekuća od 28. rujna 2026., kao dana donošenja odluke, do isplate (članak 151. st. 3. ZPP u vezi sa člankom 29. ZOO).

56. Stoga je odlučeno kao u točki III izreke.

U Splitu, 28. rujna 2026.

Sutkinja
Ivana Jukić

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje (za stranku koja je bila uredno obaviještena o tom ročištu) odnosno od dana dostave prijepisa presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o tom ročištu). Žalba se podnosi Općinskom sudu u Splitu, a o žalbi odlučuje nadležni Županijski sud Republike Hrvatske.

DNA:

- tužitelju po punomoćniku
- tuženiku po punomoćniku
- u spis

Broj zapisa: **9-3088d-ca59c**

Kontrolni broj: **0c286-004bf-b9d34**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.